

го повървахъ и Злоческо остана въ горѣтъ до вторѣтъ си годинѣ, дѣто единъ голѣмецъ отъ царскыя дворъ, който отиваше на ловъ, ся твърдѣ смая, като го найде посрѣдъ звѣровѣтъ. Той ся смили на него, занесе го въ къщѣтъ си, и като ся извѣсти, че ся тражило едно дѣте за да бѣде другаръ на Срѣтка, поклони на царицѣтъ Злоческа. Дадохъ на Срѣтко единъ учитель за да го учи да чете; но заповѣдахъ на учителя да пази, щото никога да го неразплаква. Младыйтъ принцъ, който бѣше чулъ това, секой пѣтъ плачеше когато си земеше книгѣтъ; щото на нетѣ годинѣ непознаваше нито буквытъ, а Злоческо четеше съвършено добрѣ, и знаеше вече и да пише. За да заплашѣтъ принцъ Срѣтка, порѣчахъ на учителя да швърцка секой пѣтъ Злоческа, та да ся бои Срѣтко и да не остава отъ длъжността си. Злоческо, ако и да бѣше ся отдалъ много на наукѣтъ, но се си него бѣехъ. Слѣдователно Срѣтко бѣше толко разглѣзенъ и толко лошъ, щото псуваше секой день брата си, когото непознаваше. Ако быхъ дали на Злоческа нѣкоя ябълка, или нѣкоя игралницѣ, Срѣтко му ѣ дърпаше отъ рѣцѣтъ; когато Злоческо искаше да хорутува, Срѣтко му думаше да мълчи; задължаваше го да хорутува тогава, когато той обичаше да мълчи; съ една думѣ Злоческо бѣше станалъ единъ малкъ мѣченикъ, за когото ся никой несмилваше. По този начинъ прочее, тѣ живѣяхъ до десетѣтъ годинѣ, а царицата ся твърдѣ смайваше, за простотѣтъ на сына си — Срѣтка —. „Излѣга мя вѣлшебницата, си думаше тя, азъ мыслѣхъ, че сынъ ми ще стане найученъ отъ сичкытъ принцове, защото ѣ искахъ да го направи такъвъ за да успѣва въ сичко, щото бы прѣдприималъ.“ Тя отиде, та ся допыта за туй, до